

ת"פ (ירושלים) 22939-09-21 - מדינת ישראל נ' פלונית

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22939-09-21 מדינת ישראל נ' פלונית

לפני כבוד השופט ארנון איתן

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד ברוך בן ויסף

גזר דין

כתב האישום:

1. הנאשמת הורשעה ע"פ הודאתה, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

חלק כללי

2. הגב' ס"מ (להלן: "ס") הינה אימה של הנאשמת.

3. הגב' ב"מ (להלן: "ב") הינה אחות של הנאשמת.

4. במועד הרלוונטי לכתב האישום, התגוררה הנאשמת ביחד עם אמה ואחותה ברחוב ... (להלן: "הבית").

העובדות

5. על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.1.21 בשעה 8:12 או בסמוך, נתגלע ויכוח בין הנאשמת לס' במהלכו זרקתה הנאשמת כוס פלסטיק עם מים לעבר ס'. בתגובה לכך אמרה ס' לנאשמת או שתעזוב את הבית או שהיא מתקשרת למשטרה.

6. בשלב זה, תקפה הנאשמת את ס' בכך שהכתה אותה בראשה. בתגובה לכך, משכה ס' בשיערה

של הנאשמת על מנת לגרום לה לחדול ממעשיה. אז הורידה הנאשמת את הכובע שחבשה ס' ותפסה אותה משערותיה.

7. באותן הנסיבות נטלה ס' את מכשיר הפלאפון של הנאשמת ואמרה לה "או שתעזבי אותו או שאזרוק את הפלאפון שלך למים". בתגובה אמרה הנאשמת לס' "תביאי לי את הפלאפון שלי או שאני אקח את הפלאפון שלך." ס' הניחה את הפלאפון של הנאשמת מתחת למגבת במטבח ולאחר מכן אמרה לנאשמת שהיא מתקשרת למשטרה.

8. בתגובה לכך נטלה הנאשמת את מכשיר הפלאפון של ס', ס' ניסתה לחלץ את הפלאפון שלה מידיה של הנאשמת תוך שהיא צועקת לב' להתקשר למשטרה. בתוך כך נפלו השתיים לרצפה והנאשמת התיישבה על גבה של ס' תוך שהכתה אותה בראשה. ס' הצליחה להוריד את הנאשמת מגבה, התיישבה על הנאשמת ואמרה לה שאם היא תפסיק להרביץ לה, ס' תאפשר לה ללכת לחדר שלה.

9. בשלב זה קמה ס' מהנאשמת, וזו עלתה לחדרה. בהמשך, שרטה הנאשמת את פניה באמצעות ידיה וכשהגיעו השוטרים לבית אמרה להם שס' שרטה אותה.

10. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, נגרמו לס' חבלות בדמות שריטות על כף ידה.

ראיות ההגנה לעונש:

א. מכתב מאת תמר וארון, מסומן נ/1.

ב. אישור רפואי מאת מכבי שירותי בריאות, מסומן נ/2.

ג. מכתב אי אישור העסקה מאת משטרת ישראל מיום 10.9.24, מסומנים נ/3+נ/4.

ד. מכתב מחברת פלאפון, מסומן נ/5.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש:

11. **עדות הגב' ס' -** אימא של הנאשמת תיארה, כי השתיים מצויות בקשר ארוך, וכי קרוב ל-4 שנים הנאשמת מנסה להסדיר את חייה, לעבוד קשה ולא להידרדר למעשים שליליים. לדבריה, כולם עושים טעויות והנאשמת כיום נמצאת בטיפול, ועל כן ביקשה לסגור כנגד בתה את התיק.

12. בטיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לנסיבות האירוע כעולה מכתב האישום, וכן לערכים המוגנים בהם פגעה הנאשמת במעשיה. ב"כ המאשימה הפנתה לתוכנו של תסקיר שירות המבחן. לדבריה, המדובר בתסקיר שלילי. בנסיבות אלו ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם החל מ-6 חודשים שניתן לבצעם בעבודות שירות ועד 12 חודשים, בנוסף למאסר על תנאי, קנס והתחייבות. לדבריה, אין הצדקה לביטול הרשעת הנאשמת, וכך לדידה כך עולה גם מנימוקי

שירות המבחן.

13. בסיכומי של דבר, ביקשה לקבוע את עונשה של הנאשמת ברף הנמוך של המתחם, כך שיוטל עליה מאסר בעבודות שירות, נוכח מורכבות מצבה של הנאשמת כפי שהיא משתקפת מתסקירי שירות המבחן.

14. הסנגור ציין, כי שירות המבחן לא עמד במה שהיה מוטל עליו- לשלב את הנאשמת בטיפול ועל כן היא מצויה היום בטיפול שאינו מטעמים. על פיו, הנאשמת ניסתה ליצור קשר עם קצינת המבחן מספר פעמים אך ללא הצלחה. הסנגור הציג מסמך לפיו הנאשמת עברה טיפולים רגשיים (נ/1) ומסמך נוסף לפיו ניסתה לפנות לטיפול פסיכיאטרי דרך קופת חולים אך ללא הצלחה (נ/2). הסנגור הפנה לת"פ 48439-10-20 וציין כי בדומה לתיק הנידון, אף ששירות המבחן לא המליץ על ביטול ההרשעה נפסק, כי אין מקום להרשיע את הנאשמת בנסיבות דומות ובשל הזמן שחלף. לדבריו, שאלת אי ההרשעה בתיק זה הינה ממשית. לדבריו, הנאשמת ניסתה להתקבל למספר מקומות עבודה אך נמסר לה, כי בשל קיומו של התיק היא לא תוכל לעבוד במסגרתם. הסנגור הוסיף, כי הנאשמת לומדת ומעוניינת להשתלב במסגרת תעסוקה והרשעה תצמצם את יכולתה למצוא מסגרת תעסוקה מתאימה. לפיכך, ביקש לדחות את עמדת שירות המבחן, ולהימנע מהרשעת הנאשמת.

15. בסיום הדיון הנאשמת ציינה כי חלק לא מבוטל מהפרטים שנמסרו בחקירה אינם נכונים. עוד ציינה, כי היא אוהבת את אימה, וכי מאז האירוע הן השלימו. הנאשמת ביקשה לסגור את התיק על מנת שתוכל להתקדם בחייה.

סוגיית ביטול ההרשעה:

16. הנאשמת פגעה במעשיה בערך החברתי הנוגע בזכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי, שלווה נפשו ושלמות גופו.

17. בהקשר זה ראו: ע"פ 6999/09 אברהים שריתח נ' מדינת ישראל (4.5.10) הדברים הבאים:

18. "... יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד."

19. בענייננו, האירוע התרחש בבית, בעת שהנאשמת זורקת על אמה, אישה מבוגרת, כוס פלסטיק מלאה במים, בעקבות ויכוח שנתגלע ביניהן. האם עוד ניסתה מספר פעמים להניא את הנאשמת מלפעול באלימות, וביקשה מהנאשמת שתפסיק את מעשיה, ושהיא תיאלץ להתקשר למשטרה, אלא שהנאשמת המשיכה לנקוט כלפי האם באלימות: הכאת האם בראשה, משיכה בשערותיה,

והכאתה בראשה בעת שהיא יושבת על גבה של האם. אם לא די בכך, בהמשך שרטה את פניה באמצעות ידיה, בעת שהגיעו השוטרים לבית, תוך שהיא מציינת בכזב כי אמה היא ששרטה אותה.

20. כידוע, האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה היא אפשרות חריגה, השמורה למקרים מיוחדים שבהם מתקיימים שני התנאים מצטברים, כפי שנקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337, 342 (1997); ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

21. עוד נקבע בפסיקה שאחד השיקולים המהותיים שייטו את הכף לטובת אי הרשעה הינו כאשר בית המשפט משתכנע שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו והביע חרטה לגביהם (ראו: ת"פ 40200/99 מדינת ישראל נ' שלמה איזנברג [פורסם בנבו] (10.02.04)).

22. כפי שיפורט להלן, מקרה זה אינו נמנה על החריגים המצדיקים את ביטול ההרשעה. אף אם סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות הביצוע הספציפיות דנא על ההרשעה, לא מצאתי כי התנאי הראשון מתקיים.

23. הנאשמת הורשעה בעבירת אלימות אשר בוצעה כלפי אמה, בביתה. לאם נגרמו חבלות ושריטות בכף ידה כתוצאה מהמעשים. למצער, אף שאמה של הנאשמת העידה בזכות בתה במסגרת פרשת העונש, לא התרשמתי כי על אף חלופי הזמן, קיים יחס מכבד מצד הנאשמת כלפי אמה. חיזוק להתרשמותי זו מובא גם כן בתסקיר המבחן, לפיו לא ניתן לשלול גם היום סיכון לביצוע עבירות נוספות מצד הנאשמת. יתר על כן, אף שהנאשמת הביעה חרטה ביחס למעשיה, היא השליכה חלק מהאחריות על אמה ותיארה כי מצב היחסים ביניהן, והביקורת מצד אמה על מעשיה, הם שהובילו לאלימות שהתרחשה. מתסקיר שירות המבחן שהוגש ביום 6.9.23 אף עלה, כי האם הביעה חשש לאלימות חוזרת מצד הנאשמת בעתיד.

24. בתסקיר שהוגש ביום 31.1.24 צוין, כי חל איזון מסוים ביחסים בין הנאשמת לאמה, ואולם גם כאן העריך שירות המבחן, כי לאור מורכבות מצבה של הנאשמת ומורכבות היחסים ביניהן, קיים סיכון בינוני להישנות עבירות אלימות כלפי האם.

25. מהתסקיר המשלים שהוגש ביום 22.7.24 עלה, כי המלצתם לשילובה של הנאשמת בהליך טיפולי- שיקומי לא הושג. שירות המבחן ציין, כי ניסה לסייע לנאשמת להשיג את המטרות הטיפוליות ובהם: מעקב פסיכיאטרי, בניית תכנית רחבה לאורח חיים בריא, השתתפות בטיפול פרטני, אך זאת ללא הצלחה. הנאשמת מסרה כי על אף שקבעה תור לפסיכיאטר הוא סירב לקבל אותה, וכן, מסרה דיווחים שונים וסותרים ביחס להשתתפותה בטיפול הפרטני.

26. עוד צוין, כי לאחר הדין האחרון בעניינה, הנאשמת יצרה קשר עם שירות המבחן פעמים רבות אך התנהלותה הייתה לא מוסתת וחוצת גבולות. שירות המבחן תיאר כי הנאשמת ביטאה ביקורת על המלצתם, וביטאה תחושת אשמה כלפיהם ואחריות למצבה. על אף שציינה בפני שירות

המבחן כי הקשר עם אמה כיום הוא קשר טוב וכי אמה מעוניינת שלא תיענש, שירות המבחן התרשם, כי ניכר קושי בהתבוננות על השלכות התנהגותה על אימה.

27. בנסיבות אלו, העריך שירות המבחן כי בשלב זה ההליך השיקומי מוצה, וכי הנאשמת מתקשה להיעזר בהם כדי לקבל מענה למצבה הנפשי. לאור האמור, הערכת שירות המבחן הינה כי אין מקום להמשך ההליך השיקומי, וכי הוא אינו בא בהמלצה לביטול ההרשעה, אלא שלדעתו יש לכלול בין יתר רכיבי הענישה מאסר על תנאי כגורם מרתיע ומציב גבול.

28. בנוסף, לא הונחה בפניי תשתית עובדתית מספקת לביסוס הטענה בדבר נזק מוחשי וקונקרטי, ככל והנאשמת תורשע. בהתאם לתסקיר, הנאשמת אינה מועסקת כעת, ואף בהתאם למסמכים שהוגשו לא מונחת הצעה ממשית המונעת את שילובה של הנאשמת במסגרת תעסוקה. אדגיש, כי הדבר נכון גם ביחס ל-4/נ' ממנו לא ניתן להבין, כי קיומו של התיק או ההרשעה במסגרת הליך זה, הם שעמדו בבסיס סירובה של משטרת ישראל לאשר את העסקתה של הנאשמת באותה מסגרת.

29. ממכלול טעמים אלו, לא אוכל כאמור לקבוע כי זהו אחד מאותם מקרים מיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

30. מתחם העונש ההולם את העבירה בה הורשעה הנאשמת הינו החל ממאסר על תנאי ו/או צו שירות לתועלת הציבור, ועד מספר חודשי מאסר שניתן לבצעם בדרך של עבודות שירות.

31. בבחינת העונש המתאים לנאשמת, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). במסגרת זו הבאתי בחשבון את הנתונים הבאים:

32. הנאשמת הינה בחורה צעירה יחסית כבת 33, מתגוררת ביישוב בית אל. הנאשמת נעדרת רישום פלילי.

33. מאז ביצוע העבירה בתיק חלפו שלוש ולא נפתחו לנאשמת תיקים נוספים.

34. הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה בבית המשפט, והביעה חרטה על מעשיה בשירות המבחן. בנוסף, לקחתי בחשבון את עדותה של האם בפניי, ונסיבותיה האישיות של הנאשמת כמפורט בתסקירים: הרקע המשפחתי המורכב בו צמחה, מצבה הנפשי כעולה מהתסקירים מחודש ינואר 2024 (ראו: עמוד 1 פסקה 3), וכן תסקיר מיום 8.4.2024 עמוד 1 פסקה 5). בתסקיר המסכם מתרשם שירות המבחן, כי התנהלות הנאשמת הינה על רקע אישיותי, ומכיוון והיא מתקשה להיעזר בהם לשם קידום מצבה, ובכלל זה בשלב ראשון קבלת מענה למצבה הנפשי, הם אינם באים בהמלצה שיקומית, אלא ממליצים להקדים את שימוע גזר הדין.

35. סבורני, כי באיזון בין שיקולים אלו ובשים לב להתרשמות שירות המבחן מצבה של הנאשמת, יש לקבוע את עונשה בתחתית המתחם, ולהטיל עליה את העונשים הבאים:

א. 3. חודשי מאסר על תנאי, לבל תעבור הנאשמת במשך שלוש שנים מהיום כל עבירת

אלימות.

ב. התחייבות על סך 3,000 ₪ להימנע מביצוע אלימות וזאת למשך שנתיים מהיום.
רשמתי את התחייבות הנאשמת בע"פ.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשרות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.